

De crisis verbindt mensen met elkaar. Het virus trekt zich namelijk niets aan van onze grenzen en van wat mensen van elkaar onderscheid. Dat geeft te denken. Hieronder een overweging van Simone Weil, ze leefde tussen beide wereldoorlogen en voelde zich aangetrokken tot de christelijk traditie. En toch was er een aarzeling.

“Maar ik kan het niet laten mij af te vragen of het in deze tijden, waarin zoveel mensen een volstrekt materialistische levensinstelling hebben, niet Gods wens is dat er mannen en vrouwen zijn die weliswaar helemaal tot Zijn beschikking staan en die van Jezus houden, maar die ondertussen toch buiten de kerk blijven.

Hoe dan ook, als ik mij heel concreet voorstel dat ik morgen de stap zou zetten waardoor ik tot de kerk toe zou treden, dan is de gedachte die mij het meest pijn doet dat ik mij daarmee afscheid neem van de onmetelijke hoeveelheid ongelukkige mensen voor wie het goddelijke geen betekenis heeft.

Ik heb de zeer wezenlijke behoefte, en ik denk te kunnen zeggen de roeping, midden tussen de mensen te zijn, midden in de verschillende milieus, mij met hen te vermengen, hun kleur aan te nemen, althans in zoverre mijn geweten zich daar niet tegen verzet. Met andere woorden, in en onder de mensen te verdwijnen, zodat ze zich kunnen laten zien zoals ze zijn, zonder masker. En dat is omdat ik het verlangen heb ze te kennen en van ze te houden zoals ze zijn”.

Simone Weil

Jezus zegt in de zgn. Bergrede: *‘Heb je vijand lief en bid voor wie je vervolgen, alleen dan zijn jullie werkelijk kinderen van je Vader in de hemel. Hij laat zijn zon immers opgaan over goede en slechte mensen, .. (Matteüs 5, 44, 45)*